

theater som Statsinstitution; men jeg har tænkt mig, at man under Behandlingen af en saadan Sag kunde komme i Tvivl, hvorvidt Communalbestyrelsen var competent til at gaae den i Lovforslaget anviste Bei; men at det da viste sig, at der baade hos Kjøbenhavns Communalbestyrelse og hos Kjøbenhavns Borgere i Almindelighed var Stemning for hellere at see et saadant Paabud tilveiebragt ved Lov, end at see Theatret bortfalde, og da kunde man gjøre dem den Tjeneste at gaae den af Mindretallet antydede Bei. Men tænker man sig, at et Forslag af den nævnte Natur indkom her, og at der fra Kjøbenhavns Communalbestyrelse under dets Behandling fremkom Protest, da vilde jeg ligeoverfor dette Formaal aldrig være med til at paabyde Udredelsen af dette Tilfud. Det er en Forklaring af den Stilling, som i alt Fald jeg har indtaget til dette Spørgsmaal. Hvad nu angaaer en anden Betragtning, som her er reist og navnlig forsvaret idag af den første ærede Daler, den Betragtning nemlig, at man ikke nu skulde træffe nogen Afgjørelse, men lade det blive ved det Gamle, da er det i mine Dine et saa slet Raad, som vel kan gives, medmindre man — hvad det ærede Medlem dog ganske vist ikke vil — vedblivende i dette Theater-spørgsmaal vil have et fremtidigt Agitations-spørgsmaal, og medmindre man uden nogen Udsigt til Besparelse vil umuliggjøre Theatrets rolige Virksomhed og fortsatte Bestaaen (Høghro: Maa jeg bede om Ordet?). Det ærede Medlem udtalte, at man havde havt det og det Maal for Die i Rigsdagen. Ja, har man havt andet Maal for Die, end hvad der er foreslaaet igennem de aarlige Finantslove, saa er det kun som affkrækkende Exempel; thi hvorfor skulde man saa ikke være gaaet ind derpaa? Men jeg troer slet ikke, at det er nok, at Mindretallet vil søge Noget gennemført, naar det har viist sig, at det ikke er udførligt. De finantfielle Betragtninger, der anstilles igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), vil jeg i det Bæfentlige underskrive, og naar man ved Forslaget, saaledes som det er forelagt, paa det Nærmeste kommer ned fra 95,000 Rd. til 50,000 Rd., saa forekommer det mig,

at der derved er anvist en saadan Besparelse, en saa rimelig Afgjørelse af dette Spørgsmaal fra Statens Side, at dersom man vilde kunne gaae den samme Bei med Hensyn til Udgifter til andre Brancher af Statshuusholdningen, saa vilde man faae de ordinaire Udgifter nedfatte fra 17 til under 10 Millioener. Det vilde da være en paradisiisk Tilstand her i Landet i Henseende til den finantfielle Tilværelse. Jeg indrømmer, at det ikke lader sig gjøre med eet Spring; man kan ikke saaledes fare over fra een Tilstand til en anden. Vi have altid taget saaledes Hensyn til de bestaaende Forhold, at vi ikke nogenstunde have krænket den Ret, Noget var i Besiddelse af. Selvfølgelig kan det, som man saaledes gaaer ud paa at tilveiebringe, ikke saaledes vise sig i sine fuldstændige Resultater, men først efterhaanden. Det ærede Medlem har tildeels Ret i en Indvending imod det Foredrag, vi i forrige Møde hørte til Slutningen, nemlig deri, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds ikke har taget med i Betragtning, at i de første 5 Aar fritages Theatret for at udrede Afdrag paa Sora-Gjæld; — dog, det er egentlig ingen Udgift for Statskassen, at Gjælden bliver staaende med samme Beløb som tidligere — og at det i samme Tidrum kun betingelsesvis skal udrede Renterne. Det er langtfra afgjort — jeg har endnu et Haab til, at det skal skee; — at Theatret ikke vil være istand til i en ikke ringe Grad at betale Renter. Efter den nuværende Status er der jo Saameget i Kassebeholdningen, at Bestemmelsen om forlods Indeholdelse af 10,000 Rd. sandsynligvis ikke vil komme til Anvendelse, da det selvfølgelig gaaer over fra det ene Aars Kassebeholdning til det andet Aars, og det vil altsaa ikke faae nogen Indflydelse paa, hvorvidt Renter kan erlægges eller ei. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds sagde, at man havde vundet herhen til ved de aarlige Finantslove; men Det er at bestemme Noget ved en enkelt Beslutning i et enkelt Aar, og et Andet er det at kunne fastholde det som Regel for Fremtiden. Rigsdagen har viist ved sin Behandling af Theatersagen, at den gaaer meget forffjelligt til-